

Lilla flickan med stort hjärta.

Hon var bara 8 år när hela hennes liv föll i bitar. Jag ska berätta min resa till Honduras. Ni ska få följa med mig till ett barnhem i staden Tegucigalpa. Där träffade jag Clarita en liten flicka med ett mycket stort hjärta.

– Jag var bara 8 år. Jag och Clarita sitter i sovsalen. Den är stor och det ekar när hon talar. Clarita var 8 år när hennes föräldrar blev rånmördade. Hon sitter framför mig. Hur kunde den ljushåriga lilla flickan med så stora oskyldiga ögon bli lämnad åt ett sådant öde?

– Jag var så liten. Jag visste ingenting Jag hade inget val, jag var tvungen att flytta ut på gatan. Hon kollar ner i kolvet, som var täckt av en grön heltäckningsmatta. Den var sunkig och jag antog att de inte städade här så ofta.

– Under mina fem år som gatubarn blev jag ofta utnyttjad. Eftersom ingen hade lärt mig skillnaden mellan rätt och fel trodde jag det var okej att jag utsattes för sådant.

Iklädd vit tröja med matchade byxor drar hon upp benen under hakan. Hon kramar om sina ben hårt med sina små armar.

Jag för blicken från säng till säng i den stora sovsalen. Alla sängar är bäddade med vita lakan. Vid varje säng står det en potta och under sängarna en brun låda med nyckellås på. Clarita berättade att det var där man fick lägga alla sina ägodelar annars kunde de bli stulna.

– Men sedan träffade jag min Antonio. Hennes sorgsna ansikte lyser plötsligt upp när hon säger det namnet.

– Vi träffades utan för den stora kyrkan. Vi vart mycket tigha. Han skyddade mig. Man ser glimten i hennes rådjursögon när hon pratar om Antonio. Hon tar ett djupt andetag och andas in den unkna luften och fortsätter prata.

– En natt vart min Antonio misshandlad av några äldre pojkar som hade försökt utnyttja mig. Allt han vill var att skydda mig. Clarita biter sig i läppen. Ilskan blixtrar till i hennes ögon.

– Min Antonio hamnade på sjukhus. Jag önskar att jag kunde ha gjort något. Slå tillbaka. Men det kunde jag inte.

Clarita sa alltid min Antonio. Kanske var det hennes sätt att uttrycka sin kärlek till honom.

– Jag visste inte att jag aldrig mer skulle få se min Antonio igen. Clarita förde handen till halsbandet som satt runt hennes bleka hals. Hon kramade om det hårt. Det föreställde en ängel. Hon berättade att Antonio hade hittat det och gett det till henne när hon fyllde tretton.

– Jag väntade och väntade men han kom aldrig tillbaka.

Hennes ögon börjar vattnas och hon kramar om ängeln ännu hårdare. Jag lade handen på hennes axel som ett tecken på att jag ville trösta henne men hon drog sig undan. Jag tog bort handen och lade den på det sträva täcket igen.

– Jag vart väldigt deprimerad ett tag. Jag började sniffa lim för att glömma bort allt som gjorde ont. Hon stirrar in i tomma intet. Hennes ansikte blir nu helt känslolöst.

– En dag när jag satt på gatan kom en kvinna fram till mig. Jag vet inte vad som hände för jag var så berusad av limmet. Man ser att hon verkligen anstränger sig för att komma ihåg vad som hände för hon får två rynkor i pannan.

– Men när jag vaknade låg jag inte på gatan längre utan i en varm vit säng. Jag hade hamnat här. Hon sitter tyst ett tag.

– Jag visste inte vart jag var. Jag visste inte heller vad som hänt.

Clarita blickar ut genom det lilla fönstret som vette ut mot en gräsmatta. Gräsmattan är förtorkad av solen. Mitt på gräs plätten ligger det en övergiven lekpark. Den är nästan rutten.

– De första dagarna här var de värsta. Jag ville bara ha lim. Jag frös och kräktes. Abstinens fick jag lära mig att det hette. Hon kollade up på mig och fortsätter.

– Men det är iallafall bättre här än på gatan. Här får vi mat två gånger om dagen. Vi sitter tysta ett tag.

– Jag saknar min Antonio. Hon suckar djupt och man kan se hur olycklig hon är.

– Men för att inte tänka så mycket på det brukar jag måla, förklarar Clarita och ger mig en teckning. Teckningen föreställer två fåglar

som flyger över ett blått hav. Clarita förklarar för mig att den lilla fågeln är hon själv och den stora Antonio. Teckningen är mycket vacker. Man ser att hon har lagt ner mycket tid på den. Jag noterar att hon smålog lite när hon granskade tavlan.

– Vi pratade alltid om att vi någon gång skulle åka till havet. Där skulle vi bo för alltid, säger hon. Hon ser med drömmande ögon på mig. Jag ler mot henne. En liten flicka med så stort hopp tänker jag.

– Min högsta dröm är att på träffa min Antonio igen. Hon ser mig i ögonen och tvingar fram ett leende.

Den stora trädörren till sovsalen öppnas av en äldre kvinna iklädd vita kläder. Hon snäser åt Clarita att det är mat. Hon reser sig upp, ser mig en sista gång i ögonen och niger sakta. Den stora trädörren dundrar igen efter dem.

Jag träffade aldrig mer Clarita. Men två år efter intervjun fick jag ett samtal om att hon öppnat ett litet galleri där hon visade upp och säljer sina konstverk. Jag kommer aldrig glömma den ljushåriga flickan med rådjursögonen. Flickan som aldrig gav upp vad som än kom i vägen. Liten flicka, stort hjärta.

Jonna Giocondi 2012-10-17.

Hur går det till i Sverige?

I Sverige har vi inga gatubarn. Föräldralösa barn placeras i något som kallas familjehem i stället för barnhem. 20 000 barn och unga omhändertas varje år, det är 4 procent av Sveriges alla barn.